

«Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ»

ΝΕΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

Η ΝΕΑ σατιρική επιθεώρηση των κ.κ. Ασπμακοπούλου — Σπυροπούλου — Παπαδούκα, που ανέθηκε προχθές στο θέατρο «Παπαϊωάννου» από τον νέο μουσικόν οργανισμό με τον τίτλο «Η ζωή μας έχει κέφια», χωρίς να μας αιφνιδιαζει με πρωτότυπες έμπνευσεις ή έντυπωσιακά εύρηματα, είναι πάντως γραμμένη με διάθεση κι' έχει επί πλέον τό προσόν να μην ξερεθεί κανένα με την σάτιρα και την πολυμική της, που ασκείται χωρίς εμπάθεια και υπερβολές μέσα στα πλαίσια της γελοιοποιίας.

Από τα νούμερά της ιδιαίτερα χειροκροτούνται ένα σόλο της κ. Ρένας Ντόρ «Βρέ πώς πατηρίσαμε», τ' αίσθηματικό σκέτς «Η Ιστορία ενός τραγουδιού» με την κ. Μπελίντα, το «Δέν πάει ο Θανάσης» με τον κ. Αύλωνίτη, τα «Κορόιδα» με την κ. Σ. Βρανά και ο «Ψηλός, Κοντός και Ξίσ» με τους κ.κ. Λειβαδίτη και Ρίσο.

Το μεγάλο σκέτς «Το χωριό εξ-αμερικανίζεται», με το οποίο κλείνει ολόκληρο το δεύτερο μέρος της επιθεώρησης, ενώ έχει πολλά έξυπνα κι' ευχάριστα σημεία κι' ένα ωραίο φινάλε, γάνει στο σύνολό του, όπως και τα περισσότερα νούμερα, έπειδή τραινάρει υπέρ το δέον και δεν κυριαρχείται από την αίσθησι του περιττού.

Γενικά, από την συγγραφική τριάδα, που έτιμήθηκε έσχάτως με το βραβείο Ξενοπούλου, έπερίμενε κανείς περισσότερα πράγματα. Τα έπερίμενε έπειδή είναι δι-άχυτη ή έντύπωση — έντύπωση, άλλωστε, που ένισχύεται και από το πλουσιο ένεργητικό της — ότι

είναι ίκανή για σημαντικώτερα έπιτεύγματα στον τομέα του έλαφρού είδους.

Η μουσική του κ. Μουζάκη, το βιεννέζικο μπαλέτο Κόντυ με την άξιοσημείωτη ρυθμική πειθαρχία του, καθώς και το άκροβατικό των αδελφών Έδιθ και Έμμας ποικίλλουν ευχάριστα το πρόγραμμα της επιθεώρησης, που απομακρύνεται σκόπιμα από την πολυτέλεια του εγκράν σπεκτάκλ» για να προσανατολισθί στο γνώριμο κλίμα της παλιάς αθηναϊκής επιθεώρησης, που είναι κατ' ουσίαν σατιρική και έπικαιρη.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ